

TIM MARIANN

Knödelknopf

Sosem gondoltam volna, hogy Angliában német pasival szűröm össze a levelet. Niklasban volt némi anakronisztikus lovagiasság. Első találkozásunkkor, a The Gunsban elkérte a számomat, és nem jelölt be instán. Fura volt, hogy nincs mobilja, kérdeztem, miért. Azt mondta, egy örült nőszemély üldözi. Azt hittem, viccel, nevetésemre nevetéssel felelt. Csak később derült ki, hogy az anyjára gondolt.

Niklas jóképű volt, magas, vállas, szőke, meggypiros szájjal. Irigyeltem tőle a színeit, a szeme sötétkékjét, a szeplői szemképráztató ragyogását és a haját. Hosszú, tömör, aranyszínű haja volt. Jobboldalt felnyírva, balról egész a válláig ért. De sose hordta kibontva, gombócba fogva tekerte a feje búbjára. Akkor még nem sejtettem, milyen sötét dolgokat is rejthet egy ilyen szűzies hajzat.

El kell, hogy mondjam, Niklas nemcsak úriember volt, de kitűnő háziaszszony is. Ahogy betette a lábát hozzám, átvette a háztartást. Nálam nem nagyon fért már semmi a sok gönctől. A gardróbom tele volt olyan ruhával, amit egyszer sem vettem fel, ott hevert címkéstül, volt, amelyiket a papírtáskából sem vettem ki. Niklas valami olyan aprólékos módszerességgel látott neki az én organikus káoszom megszüntetésének, hogy az észrevétlenül alakult át nagyon is kézzelfogható renddé. Elhúltam a különbségen. Mikor kérdeztem, hogy csinálta, csak kiskiúsan mosolygott.

Akkoriban kezdtem el érezni azt a szagot. Kolbászszag áradt belőle, fűszeres, fokhagymás. Különös volt, mert nem a lehelete volt kolbászos, és nem is a keze. Mintha a pórusain át áradt volna. Egyik éjjel olyan volt, mintha kolbászt sütöttek volna az ágyamban, majd' behánytam. Kutakodva szaglásztam a levegőbe, mire rájöttem, honnan jön. Niklas hajából áradt a bűz. Intenzíven, szinte gőzölögve.

Hogy örültem-e annak, hogy rendbe teszi a szobám, a ruháimat? Mosta, vasalta, illatosította őket. Szín szerint szortírozta a fehéreneműimet, élére hajtogatta a bugyijaimat, a melltartóimat egymáshoz rendezte. De ami a legdöbbentesebb, hogy sosem láttam, mikor csinálja ezt, mindig csak az eredményt, a végkifejletet. Többet volt home office-ban, mint én, ennek tudtam be. De egy-egy éjjel arra ébredtem, hogy épp kedélyesen vasalgat. Közben énekelgetett:

*„A kloans Knöderl koch i da,
zwoa kloane Knöderl koch i da,
i gib da's zum Ess'n
so lang's Weltl Welt is,
mei kloana Knödelkopf...”**

* „Egy kis gombócot főzök neked, / két kis gombócot főzök neked, / enni adok neked, / amíg világ a világ, / én kis gombócfajem...”

ljedten hunytam le a szemem, és alvást mímelve a fal felé fordultam. Nem akartam látni. Úgy éreztem, mintha rajtakaptam volna valamin.

Az első időkben amint volt egy kis szabad időnk, kihasználtuk, hogy új arcát fedezzük fel a városnak, új konyhát próbáljunk ki, szabadulósobákba és lézerharcolni jártunk. Aztán egyre több lett a kifogás, a kibúvó, félrebeszélés. Mintha csak azért akart volna otthon maradni, hogy takaríthasson, vagy főzhesse az anyukájától tanult receptjeit a kis fazekaiban. Indokolatlan hisztiket rendezett, ha indulni kellett valahova. Dühkitörései voltak, ha nem nyertünk bowlingban. Nem értettem, mi történik vele. Néha olyan volt, mint egy félisten, máskor mint egy elkényeztetett hülyegyerek.

A történethez hozzátartozik az is, hogy Niklas igazi férfi volt az ágyban. Eleinte. Aztán egyre jobban elpuhult, vagy nem is tudom, hogy mondjam ezt. Lagymatag lett. Kezdetekben diadalmasan átkarolt és gyúrt maga alá. Ahogy telt-múlt az idő, egyre inkább csak hagyta magát.

Mi tagadás, Niklas egyre jobban idegesített. Szöveget ütött a fejembe a precíz merevsége, és rájöttem, hogy egy ideje egy kortyot sem iszik. Sosem bíztam azokban, akik nem isznak. Kérdeztem egyik este a Madien's headben, miért nem tart velem egy sörré, de ő csak kitartóan szűröcsölte a kóláját. Jonas és Kelly is betársultak. „Ma előléptettek a cégnél” – jelentettem be. „Erre inni kell” – visszhangozta Kelly a vikingjével lelkesen, és már rendeltük is a shotokat. Niklas próbálkozott némi ellenvetéssel, de én kegyetlenül ráoltottam a többieket is, együtt kántáltuk, hogy innia kell.

Olyan jól sikerült, hogy Jonasnak kellett segíteni hazavinni. Bár majd' két méter volt, mint egy gyereket rakta be az ágyba. Ahogy mellécsúsztam, magához tért, rám akart mászni, de én eltoltam őt. Nevetgélt, és bontotta volna le rólam a ruhát. Kezdem türelmetlen lenni, ő meg németül hablatyolt, majd teljes súllyal rám esett. A hajánál fogva kaptam el, és a szőke csomóját oldalra rántva téptem. Mintha áram szaladt volna végig rajta, felsikoltott, és kitekeredve a földre esett. A padlón vergődött panaszos nyavalygással. Villanyt kapcsoltam, hogy megnézzem, mi történt, talán bevverte a fejét az éjjeliszekrénybe, vagy mi van. Magzatpózbba gubózva görcsölt alattam, haja ziláltan hullámozott körülötte. És akkor megláttam. Kontya helyéről egy húsos kitüremkedés feszült felém. A lassú mozgásában képtelen voltam értelmezni, mi az. Míg egyszerre felfogtam, hogy egy szempár néz rám, egy orr, alatta vékony száj, és rengeteg húsos ránc. Fájdalomba torzult az arc, és elbőgte magát, panaszos nyekergő jajgatással.

Azt mondta, azelőtt kezdődött, hogy Londonba jött. Lépten-nyomon az anyja visszhangja kíséerte, mint valami lelkiismeret, és a szemeit érezte magán, akárhol járt Münchenben. Elhatározta, hogy Londonba jön. Eleinte a sok inger és új benyomás közt nem érezte, felszabadult volt és erős. Mikor velem megismerkedett, és elcsendesedtek körülötte a dolgok, akkor jelentkezett megint. Először csak azt hitte, egy hang a fejében. Arra gondolt, talán skizofrén lett. Ugyanakkor érezte a fején a domborulatot, nőtt és alakot vett fel. Tükörrel nézegette mindennap, hogyan forrt ki rajta egy emberi arc, ami végül önálló életre kelt, és parancsokat osztogatott. „Anyám arca nőtt ki a fejemben” – ez fura így leírva magyarul. Akkor így mondta a maga németes, lágy kiejtésével: „*My very own mother's face grew out of my head.*”

Látni akartam nappali fényben is. Kértem Niklast, hogy engedje meg, de ő tiltakozott. Kérdeztem tőle, hogy nem akar-e tenni valamit, vagy mindig így akar majd élni. Szégyentől elkínzott volt az arca. Nem feszegettem, munkába

kellett mennem. Ő már egy ideje egészségügyi okokra hivatkozva otthonról dolgozott. Mikor behúztam az ajtót, még egy pillantást vettem rá, ahogy az ablak előtti kanapén ül, és dülöngélve vigasztalja magát.

Másnap véletlen rányitottam a fürdőszobában. Épp élénk figyelemmel ecezte a zuhanykabint, fel se nézett. Közelebb léptem, mert megláttam, hogy haja félre csúszott, és alóla kilóg a fehér kelttészta-arc. A tócsás szemek mint ha egy másik világról néztek volna rám. A szürke, vékony száj, mint egy sorvadtság, érzelmi töltet nélkül húzódott a petyhüdt állon. Niklas zavartalanul sikálta tovább a csempét egy fogkefével. Az arc szája elnyílt, szemei összehúzódtak, és madárhangon kráogni kezdett. Fogatlan szája ritmusosan rángott. Hallottam, ahogy azt süvít felém: „Takarodj!” Niklas felszisszent, és megriadva a földre rogyott.

– Meg kell tőle szabadulnod! – sikoltottam. Kétségbeesetten rendezgette a haját. „Ő az anyukám, természetes, hogy törődik velem” – motyogott. De egy pillanat múlva a szemembe nézett, és tekintetéből mély fájdalom sugárzott.

Szerettem volna segíteni rajta, láttam, hogy mennyire szenved. Kértem, menjünk el orvoshoz, távolítsák el. De ő válaszul csak nyöszörgött, mint egy beteg gyerek, ellenkezett.

Aztán az irodában ültem egyik nap, épp a kóros szövetkinövéseket tanulmányoztam a neten, mikor megszólalt a mobilom. Ő volt az, még csak nem is köszönt. Szokatlanul erős és elszánt hangon azt mondta: „Vége, nem bírom. Kérlek, Mariann, vágd le rólam.” Nem találtam szavakat válaszul.

Mi vitt rá, hogy megtegyem? Nem tudom, segíteni akartam-e rajta, vagy végre kiszabadulni abból a nyomasztó, kolbászszagú börtönből. Rettegtem és undorodtam egyszerre. Nem akartam engedni az örületnek, tennem kellett elene. Biztos akartam lenni benne, hogy az ott megszüntethető, hogy valódi, vagy csak egy nyomasztó tréfa. Menekülni akartam az egész rémálomból.

A fiúk Chelsea–Arsenal meccsre készültek. Kértem, hogy vigyék el őt is, „szüksége van egy kis kikapcsolódásra”. Reméltem, hogy mocskosul leitatják, és akkor enyém a pálya. A meccs elhúzódott, és mire vége lett, már nem járt a metró, bobbyk terelgették a tömeget hazafelé. Ilyenkor taxi se igen van szabad a környéken, a pubok már zárva. Egy is elmúlt, mire hazakeveredtem, és színjózan volt. Bekapcsoltam a spotyt a JBL-en. Megvártam, míg elalszik, akkor kötöttem meg. Halk voltam és óvatos. Niklas és a fej csendben heverték. Niklas szájára ducktape-et ragasztottam. Majd megfogtam a steakvágó kést, és kibontottam a kontyot. Ott volt az arc, csukott szemmel. Az ő száját is betapasztottam, de mindez mit sem ért, az első vágásnál rikoltásba kezdett. Niklas is megébredt, és rángatózva szabadulni akart. Lovaglólásban szorítottam le, hogy a beavatkozást elvégezzem. Nem vérzett úgy, ahogy vártam. Mintha nem is hús, hanem valami nyers, pudingos anyag szakadt volna fel. Miközben vágtam, nem érződött igazi ellenállás, nem volt benne csont, csak langyos, torz szövet. Mire a darabot eltávolítottam, a hang elhalt. Niklas is mozdulatlanul hevert. Némán fejeztem be a műveletet.

Napokig feküdt eszméletlenül, azt hittem, már magához se tér. De egyik reggel kinyitotta a szemét, és enni kért. Kérdeztem, hogy érzi magát, és ő energikusan bólogatott, „soha jobban”.

Onnantól rohamosan javult az állapota. Pár nap múlva felkelt, és rá egy hétre bement az irodába dolgozni. Éltük tovább a mindennapokat, próbáltunk úgy csinálni, mintha mi sem történt volna, de valahogy nem éreztük a hang-

súlyt, nem tudtuk, hogyan nyúljunk egymáshoz. Nem találtuk többé a szavakat, sem a helyünket egymás mellett. Elmondtam neki, hogy a történetek után képtelen vagyok szexelni vele.

Még két hónapig kísértettük egymást, aztán Niklas bejelentette, hogy visszamegy Münchenbe, és én nem bántam. Niklast könnyebben elfelejtettem, mint azt az izét a fején. Ha őszinte akarok lenni, akkor be kell valljam, a mai napig kísért.

Egyszer még álmodtam is vele. Pár hónappal azután, hogy Niklas elment. Egy félkész épületben voltunk a főnökséggel. Ők szemrevételezték a helyet, új irodát néztünk talán, tervezgettek, hogy mi hol lesz. A legfelső emeletre mentünk, ahonnan egész Londont látni lehetett, durvábban, mint a Shardról. Az egész szint egy nagy helyiség volt, amerre fordultál, ablakok. Mondták, hogy ez a nagyfőnök irodája lesz, ha kész lesz, de addig Theresa lakik majd benne.

Akkor vettem észre a kis csetreszeket és fazekakat körben az ablaknál. Aztán megláttam őt. Vörösbarba szoknyája lábszárközépig ért, harisnyás lába és papucsja mozdulatlan volt. Aranyszőke haja volt, épp olyan, mint a fiának, szoros, tarkóra szorított kontyba kötve. Ráérősen fordul felém. Láttam a fehér, tézstaszterű bőr ismerős színét, amivel együtt megcsapott a jól ismert szag is. Vizenyős kék szeme lassan állapotodott meg rajtam, és elindult felém. Nem hátráltam meg, közelebb léptem én is. Alattam a padló ruganyosan süppedt bokáig. Egy lépésre álltunk meg egymástól, kihívóan nézett végig rajtam, teljes emberi valójában.

– Te élsz? – kérdeztem tőle elborzadva. Vizes szemei gúnyosan megcsillantak, ahogy visszakérdezett.

– Hát nem tudod?